

Napos oldal

A DÉLMAGYARORSZÁG ÉS A DÉLVILÁG KULTURÁLIS MAGAZINJA ■ SZERKESZTI: HOLLÓSI ZSOLT

„A korcsolyázás az, kérem, maga az elegancia”

Ari néni és az Ice Team a jégpályán

VASÁRNAP DÉLUTÁN HÁROM ÓRA A SZEGEDI KORCSOLYAPÁLYÁN: TÖBB SZÁZ EMBER, LELKES AMATŐRÖK, CSETLŐ-BOTLÓ APRÓSÁGOK, KOMÓTOS HŐLGYEK, VIHÁNCOLÓ LÁNYOK, SZÁGULDOZÓ FIÚK ÉS LASSÚ, MONOTON KÖRÖKET ROVÓ, MAGÁNYOS URAK A JÉGEN. A TÖMEGTŐL SZABADON HÁGYOTT SAROKBAN KÉT-HÁROM FIÚ GYAKOROL, CSAK ÚGY SORJÁZZÁK A FORGÁSOKAT ÉS AZ UGRÁSOKAT. MÁR AMENNYIRE KÉTSZER KÉT MÉTEREN FOROGNI ÉS UGRÁLNI LEHET. A GYEREKEKET EGY IDŐS HŐLGY DIRIGÁLJA – KLASSZIKUS, FÜZŐS KORCSOLYA, SZÁLFAEGYENES TARTÁS, VISSZAFOGOTT SMINK, AHOGY A NAGYKÖNYVBEN MEG VAN ÍRVA – KIMÉLETLEN HATÁROZOTTSÁGGAL. AZ EMBERNEK AZ AZ ÉRZÉSE, EGY LOVASSZÁZADOT IS KÖNNYEDÉN ELIGAZGATNA. „HOGY KI Ő? HÁT, AZ ARI NÉNI” – MONDJA MINDENKI, AKINÉL E FIGYELEMREMÉLTÓ JÉGI JELENSÉG KILÉTÉRŐL ÉRDEKLŐDÖM. PONTOSABB INFORMÁCIÓVAL AZONBAN SENKI NEM SZOLGÁL, SZEMMEL LÁTHATÓLAG MINDENKI EVIDENCIÁNAK TEKINTI, HOGY ARI NÉNI, ÉS EBBÉLI MINŐSÉGÉBEN VAN JELEN A JÉGEN.

■ Horváth Laci és Kovács Orsolya.

Utóbb azért kiderült róla egy s más. Özvegy Markovics Endréné születt Wöller Aranka 68 éves, nyugalmazott testnevelő tanár. „Nem tornatanár, kedves. Testnevelő. Úgy kell mondani. Persze, persze, Szegeden születtem, öskövület vagyok én ebben a városban. Itt végeztem a tanárképzőn, azután huszonhárom évig tanítottam a Tömörkény gimnáziumban. Az én osztályom mindig igazi nevelde volt; a banketeket csakis a Royalban tartottuk, nem holmi csirkecsárdákban.

Akkoriban illet tudni jégtáncolni

A korcsolyázás? Apám tanított meg rá. Kijártunk a Szukováti tere (a mostani Ady tér), ott korcsolyáztunk a szegedi nagypolgárság krémje. Akkoriban illet tudni jégtáncolni. Legalább tízezer embert tanítottam meg korcsolyázni. Felocsoltam az udvart a gimnáziumban, négy-öt fiúval egész éjjel hízaltuk a jeget. Aztán reggel a gondnok szépen felszórta salakkal, hogy a lovas kocsi, amelyik a kollégiumba szállított ezt azt, át tudjon menni rajta. Felsepertük a salakot, és kezdtük előlről az egészet. Hétvégenként meg mentem Szabadkára kishatárléppel, az ottani korcsolyapályára. Amikor megnyílt Szegeden a műjég, összevontam az óráimat és vittem mindenkit, akit tudtam. Néha hetven gyermeket egyszerre. Csináltam én mást is: hátúszásban főiskolai magyar bajnok voltam, szertornában ezüstérmes, de a korcsolya, az más. Az, kérem, maga az elegancia.”

Ari néni ténykedése nem ért véget a nyugdíjazásával. Sőt bizonyos értelemben akkor kezdődött. Fia és menyje rendszeresen rábízta két fiúunokáját, Ari néni pedig, amikor már nem tudott mit kezdeni a hároméves ikerpárral, vitte őket a jégre. Bécsben vett nekik korcsolyát – nálunk még nem lehetett kapni kisgyerekekre való. A többi kölyök a jégen megirigyelte az ikrek kunsztjait, Ari néni pedig elvállalta őket is. Így alakult ki

a mostani csapat. Amikor arra kérem, szervezzen meg nekem egy találkozót a „fiaival” és „lányai-
val”, azonnal kiadja az utasítást: „Szombaton mindenki egy órával az edzés előtt itt legyen!” Ott is van mindenki. Meleg György elnök elmeséli a szegedi Ice Team Sportegyesület történetét. Mint mondja, az ország egyetlen vidéki jégtáncgyűlése 1997-ben alakult meg a jégtáncszakosztályon belül. '98-ban léptek ki onnan, tavaly decemberben pedig különváltak a gyorskorcsolyázóktól is. Gondjaiknak se szeri, se száma. A városból ugyan kaptak heti hét óra ingyen pályahasználatot, de ez az idő nagyon kevés a versenyekre való felkészüléshez, ezért a tömegkorcsolyázásokra is bejárnak, és a pálya sarkában gyakorolnak. Ráadásul a hétköznap reggel 6-tól 8-ig és a hétvégén este 7-től 9-ig tartó edzés időpontja igencsak emberpróbáló a gyerekeknek. Az igazi az lenne, ha Szegeden is 10-11 hónapon keresztül üzemelne a jégpálya.

Korcsolyázás napszemüvegben

A pénz kevés: a szülőknek nemcsak a méregdrága korcsolyát és a kűrruhát kell megvenniük, hanem ők fizetik az edzőket, a versenyekre való utazást és a nyári edzőtáborokat is – ez utóbbi tavaly 1,2 millióba került. De megérte: két hétig fűrdőnadrágban és napszemüvegben korcsolyáztak a tiszaiújvárosi műjégen. Az sem szerencsés, hogy más vidéki városban nem működik jégtáncszakosztály, így ugyanis nemigen lehet vidékbajnokságot szervezni. Az egész évben pályához jutó budapesti gyerekekkel pedig nehéz felvenni a versenyt. Állandó szakedzót szerződtetni szintén nem könnyű feladat. Aki jönne, nem jó, felkészült szakember pedig nem akar Szegedre költözni. Most Világos Beáta jár hozzájuk hétvégenként Budapestről, hét közben pedig Ari néni, két segédoktató és a legidősebb versenyző trenírozza a fiatalokat.

Az egyesület legidősebb versenyzője a 21 éves Horváth László, aki jelenleg a 14 éves Kovács Orsolyával jégtáncol. Mindketten országos bronzérmesek. Laci eredményei határozottan cáfolják azt a tényt, hogy csak az tanul meg rendesen korcsolyázni, akit gyerekkorában visznek jégre. A fiatalembernek tudniillik 17 éves korában volt először korcsolya a lábán. Igaz, műkorcsolyázó soha nem lesz belőle, mert „ugrálni” ebben a korban már nem lehet megtanulni. Táncolni viszont igen. Lacit természetesen Ari néni szervezte be az egyesületbe, csakúgy, mint a többieket. A Rengeteg és a Szemes családoknak például három-három gyermeke is korcsolyázik az Ice Teamben.

■ Ari néni és a gyerekek. (Fotó: Schmidt Andrea)

Szabó Orsolya a televízióból kapott kedvet a korcsolyázáshoz. „Anyu először nagyon ágált ellenem, de a végén beletörődött” – mondja. Azóta zokszó nélkül kel hajnalban, és jön az edzésekre. Laci partnere, Kovács Orsolya három éve korcsolyázik az egyesületben. „Egyénizni szerettem volna, de Ari néni azt mondta, a jégtánc illik hozzám.

A két saját unokát, a 13 éves Markovics Csabát és Attilát Budapestről és Karcagról hozza edzeni Szegedre minden hétvégén Ari néni. Csaba négyszeres vidékbajnok műkorcsolyázó, jelenleg Szemes Ágnes a párja. Hogy többet tudjon edzeni, Budapestre költözött, ott jár iskolába, míg a család Karcagon maradt. Attila országos ezüst- és bronzérmes egyéni korcsolyázó volt, most Szabó Orsolyával jégtáncol. Az ikrek eddig 12 pár korcsolyát nyűttek el – egy egész vagyont. Kétszáz ezer forintnál olcsóbb cipőben ugyanis semmi értelme versenyezni a jégre menni. Nem Csaba az egyetlen, aki a korcsolyázás miatt Budapestre költözött. Sólya Ádám ötszörös vidék- és kétszeres magyar bajnok szintén ezért tanult a fővárosban, de párjával, a budapesti Oros Hajnalkával most is a Szeged színeiben versenyez. Az ő célja nem más, mint az olimpiai részvétel.

Az ikrek tizenkét pár cipője

Lacival is ő rakott össze, mint az összes többi párt is. Hiába lázadunk néha, azt mondja, ez nem szerelem, nem érzelgényi kell, hanem dolgozni. Lacival jól kijövünk, bár mivel sokkal fiatalabb vagyok, néha úgy érzem, egy kicsit el vagyok nyomva” – vallja be a kislány. Lacinak is és neki is az a leghőbb vágya, hogy világversenyen indulhasson.

■ Sólya Ádám és Oros Hajnalka.

Eddig jutunk el a beszélgetésben, amikor valaki hozza a hírt: lehet jégre menni. Egy pillanat alatt egyedül maradok az öltözőben – a gyerekek a csekélyke edzésidő minden percét ki akarják használni. Eltűnik Ari néni is. Mire korcsolyát húzok és kibortokálom a pályára, már Lacival vitatkozik. „Nekünk az egész pálya kell, Ari néni, tessék megérteni! Hogy gyakoroljuk a kötelező kűrt, ha ott cikáznak a kicsik? – érvel a fiatalember. „Majd holnap kaptok félórát, ma nem lehet. A többieknek is kell a hely. Nehogy azt hidd, te, hogy Pesten egész pályát kapnál! – zárja le a vitát Ari néni. Nekem még odadörmögi, hogy az utánpótlás roppant fontos. „Ha nem kezdünk egy sportágot a bölcsőben, soha nem lesznek világlklasszisaink” – szögezi le, és odébbkorcsolyázik. A kicsik úgy mennek utána, mint a kislábak.

KECZER GABRIELLA